

melig langt fremme i Samlingen, uden at Forslaget til Finantsloven endnu er kommet til os her i Landstinget. Hvorledes det egentlig kan gaae til, at der hængaer saa lang Tid dermed, uagtet det nævnte Lovforslag fremlægges strax ved Rigsdagens Begyndelse, det er mig ikke endnu aldeles klart, og selv om jeg klarere saae Grunden dertil, vilde jeg dog ikke ansee det for paa nogen Maade passende her at indlade mig paa nogen Prøvelse af de Omstændigheder, som paa en eller anden Maade bevirke det; det ligger udenfor det nærværende Things umiddelbare Omraade. Derimod troer jeg, at det endog vilde være paafaldende, om nærværende Sag gik aldeles taust her gennem Thinget, uden at der blev givet den høitærede Minister Leilighed til nogen som helst Udtalelse i Anledning af samme. Derksom Regjeringen maatte nære den Overbevisning, at det vedblivende vil gaae paa samme Maade, og at der er saadanne i Forholdenes Natur liggende Omstændigheder, som ialfald i en nær Fremtid, ikke med Rimelighed vilde tilstede nogen synderlig anden og hurtigere Fremgangsmaade ved Finantslovsforslagets Behandling, saa troer jeg, at der er en stærk Opfordring for Regjeringen til ved — om jeg saa maa sige — at lægge hele Arbejdsplanen for Thingene at have Opmærksomheden særlig henvendt paa dette Punkt. Jeg troer nemlig, at det er en naturlig og billig Fordring fra Landstingets Side, at der lægges en saadan Arbejdsplan, at ikke for megen Mellemtid — om jeg saa maa sige — gaaer ubenyttet hen for det. Det kan personlig være ret beqvemt for mange af Thingets Medlemmer, at Arbejdet er saa overmaade let, som det f. Ex. har været i indeværende Samling, men jeg mener dog, at det i og for sig er uhenigtsmæssigt. Det er ikke hermed min Mening at ville sige om flere af de Lovforslag, som denne Gang ere forelagte først i det andet Thing, at de snarere burde have været forelagte først her. Paa ingen Maade. Jeg finder saaledes, at navnlig den høitærede Finantsminister for sit Vedkommende har haft gode Grunde til i nærværende Samling først at forelægge den Række af meer eller mindre sammenhængende Forslag i det andet Thing,

som han der har forelagt. Jeg siger ikke herved som nogen almindelig Regel, at f. Ex. Forslag til Lønningslove og til Lønningsrevisionslove altid bør forelægges først i det andet Thing, eller at Forslag til en Indkomstskattelov altid først bør forelægges i det andet Thing. Paa ingen Maade. Men jeg skal ganske frit vedkjende mig ligeoverfor den høitærede Minister, at, saaledes som Forholdene have stillet sig denne Gang, finder jeg, at han for sit Vedkommende har handlet fuldkomment rigtig. Det er overhovedet ikke min Mening her at fremføre nogen Anse; men jeg troer, at det er naturligt, at Opmærksomheden fra den høitærede Regjerings Side sættes noget paa hele dette eiendommelige Forhold. Skulde jeg fremføre noget, som jeg troer kunde have været gjort i den af mig antydede Retning, saa vedkommer det ikke nærmest Finantsministeren. Jeg vil saaledes f. Ex. minde om, at der er mange Grunde haade med Hensyn til Tid og Forhold, som kunde have talt for, at der ikke let kunde være en Rigsdagssamling, hvor det havde været mere ønskeligt, at den Mand, som nu netop virkelig er Krigsminister — tidligere have vi nemlig haft en Land-Krigsminister ved Siden af en Marineminister, men i denne Samling have vi en virkelig Land- og Sø-Krigsminister — havde taget sit Parti med Hensyn til de militære Straffeloves Forelæggelse. Vi ville ikke let kunne faae en Samling, hvor Forholdene ere i saa høj en Grad gunstige for disse Sagers Behandling, som denne vilde have været. Det er forøvrigt ogsaa min Mening, at mulig enkelte af de andre Lovforslag, der i denne Samling ere forelagte først i Folkethinget, med Held kunde have været forelagte først i dette Thing istedetfor der. Men hvad jeg væsentlig vil udtale, det er, at hvis Forholdet fremdeles udviller sig saaledes, som det synes at ville, da maa det medføre, at Regjeringen ved at lægge den hele Plan for Rigsdagssamlingens Arbejde tager dette Moment og den deraf følgende Stilling for Landstinget under alvorlig Overveelse. — En anden Bemærkning, som jeg vil tillade mig at fremkomme med, er et Spørgsmaal. Det forekommer mig nemlig, at vi nu ere komne